

Chiếc kéo trộm tóc

Mùa Thứ Năm

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chiếc kéo trộm tóc](#)

Mùa Thứ Năm

Chiếc kéo trộm tóc

Liên sống ở một vùng quê nghèo cách rất xa ngoại ô thành phố Huế. Gia đình của Liên cuộc sống vô cùng chật vật. Cha mẹ cô bé suốt ngày phải nai lưng ra làm thêm. Tuy họ nhận rất nhiều công việc khác nhau, chính có, phụ cũng có nhưng vẫn không đủ nuôi no bụng hai đứa con gái. Em Liên năm nay đã lên lớp sáu, càng lên nhiều lớp thì lại càng tốn tiền học phí. Hết tiền nợ đến tiền kia, cha mẹ Liên hẳn nhận được đồng lương nào phải tiêu ngay đồng ấy, hiếm khi nào trích ra được dăm bảy xu để dành. Liên rất thương cho hoàn cảnh của cha mẹ mình, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào được. Cô bé chỉ còn cách học thật giỏi để sớm vào được đại học, rồi tìm cách vừa học vừa đi làm thêm để có tiền trang trải cho gia đình.

Cũng còn may, từ nhỏ Liên đã tỏ ra chăm chỉ và vô cùng thông minh. Cô bé liên tục đạt được những thành tích cao về học tập, điều này đã an ủi cha mẹ Liên rất nhiều. Và năm nay, Liên chính thức đậu vào trường Đại Học Kinh Tế, cô bé sẽ ra Đà Nẵng học trọ.

Liên rất hồi hộp khi sắp được sống ở một môi trường hoàn toàn mới, không còn phải suốt ngày tay nắm chân đất, lao động vất vả nữa. Hôm nay cô bé sẽ lên đường đến nhà trọ mà cha mẹ đã tìm và đặt trước cho cô. Trên xe bus, Liên chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ để có thể dễ dàng ngắm nhìn quang cảnh xung quanh. Bất ngờ, có một bà cụ đến xin ngồi ngay ghế bên cạnh.

“Cháu nhích vô cho bà ngồi với nhé” Bà cụ nói với cô bé bằng một vẻ rất hiền từ

“Dạ” Liên lễ phép thưa và làm động tác mời bà cụ ngồi xuống

Trên tay bà cụ cầm một cái giỏ gì đó rất lớn, miệng giỏ lại bịt kín nên Liên không thể thấy trong đó có gì. Bất gặp cái nhìn tò mò của Liên, bà cụ cười và hỏi:

“Cháu nhìn cái gì đấy ?”

“Dạ, không có gì ạ” Liên vội nói rồi quay đầu đi

“không sao” Bà cụ cười “cháu đừng ngồi xa đi thế, lại gần đây nói chuyện với bà”

Bà cụ có vẻ ân cần và rất thân thiết, cách cư xử của bà khiến Liên có cảm giác vô cùng ấm áp và dễ chịu.

“Cháu đi đâu ?” Bà cụ hỏi

“Cháu ra thành phố học bà ạ”

“Ồ” Bà cụ lại hỏi “thế nhà cháu ở đâu”

“Nhà cháu ở Huế, xa lắm bà ạ”

“Thế à”

Bà cụ gật gù, vô tình làm rơi cái giỏ, múi thắt đầu giỏ hơi chệch ra lộ nguyên một mảng sợi đen óng. Liên lật đật nhặt cái giỏ cho bà cụ, cô bé không khỏi tò mò liếc mắt nhìn vào mảng sợi đen đó.

“Trong giỏ là gì thế ạ ?” Liên thận trọng hỏi khi trao trả cái giỏ cho bà cụ

“Tóc đấy cháu ạ” Bà cụ cười nói

“Ồ!” Liên kêu lên kinh ngạc, vẻ mặt cô tỏ ra hơi sợ

“Cháu đừng sợ” Bà cụ vội trấn an khi nhìn thấy vẻ mặt cô bé

“Dạ” Liên nói “nhưng số tóc đó để làm gì vậy ạ ?”

“Ồ, bà đem chúng đi bán đấy cháu”

“Bán ở đâu vậy hả bà ?”

“Bán cho mấy tiệm làm tóc, họ dùng để nối tóc cho những cô gái trẻ”

“Tóc này bà lấy ở đâu vậy ạ ?” Liên nhìn xuống, cái giỏ rất lớn. Lúc này cầm lên Liên cũng cảm thấy hơi nặng, nếu mà trong giỏ chỉ đựng toàn là tóc, vậy thì chắc hẳn số lượng tóc này phải nhiều ghê lắm.

“Bà ở trong chùa, đến mùa đi tu, người ta xuống tóc, bà thường nhặt lấy rồi đem bán đấy cháu”

Vậy là tóc của người tu hành. Trời đất, Liên chột rùng mình. Vậy là mấy bộ tóc giả cũng có thể do tóc thật tết thành. Thế mà từ đó đến giờ Liên cứ nghĩ chúng được làm bằng ni-lông hay gì đó. Nhưng nói gì thì nói, chứ tóc mà cũng buôn bán được thì thật là... Nhưng mà nếu vậy thì cũng tốt. Mẹ Liên bị chứng rụng tóc, nếu có dịp thì Liên cũng muốn mua cho bà một bộ tóc giả.

Chừng hai tiếng sau, Liên thiếp đi lúc nào không biết. Trong giấc mơ, Liên bỗng nhớ đến mẹ của mình. Không hiểu vì sao nhưng tóc bà ngày càng rụng xuống nhiều hơn. Ban đầu bà chỉ thấy có vài sợi rơi xuống lúc đang

chải đầu. Vì ít quá nên bà cũng không để ý, nhưng về sau, ngày nào bà cũng phải lấy hai ngón tay quấn hơn cả mớ tóc rụng rồi vứt đi. Liên thường vô tình nhìn thấy mấy cuộn tóc đó của bà, những lúc như thế, cô bé cảm thấy rất đau lòng. Mỗi buổi tối ngồi nói chuyện với mẹ mình, Liên thường ngắm mái tóc của bà, chúng giờ đây thưa thớt vô cùng, có thể nhìn rõ cả lớp da đầu trắng hếu bên trong. Liên vuốt tóc mẹ với nỗi buồn vô hạn, nếu có thể thì cô bé muốn đổi cho bà mái tóc dày óng ả của mình.

Trước khi xuống trạm, Liên cố hỏi bà cụ:

“Bà ơi, ngoài lấy tóc ở chùa, bà còn lấy ở đâu nữa không ạ”

Bà cụ cười hì hì rồi phất tay đi mất, chỉ lấp lửng vài câu:

“Ở đâu mà chẳng có hả cháu, tóc trong thiên hạ thiếu gì”

Liên cười lớn:

“nói như bà thì làm gì có ai bị hói”

Vài tháng sau, Liên đã dần ổn định được sinh hoạt lẫn cuộc sống học tập của mình. Cô bé không ở trọ trong cùng khu tập thể trường mà thuê riêng ở một nơi khác, giá rẻ và tự do hơn. Ngôi nhà đó không xa lắm nhưng nằm trong một con hẻm sâu có khá nhiều ngã rẽ rộng. Buổi tối Liên không thích ra khỏi nhà vì ở đó chung quanh rất vắng vẻ. Người ở đây có thói quen đi ngủ rất sớm, chín giờ tối đã vội tắt hết đèn điện. Tạo nên một bầu không gian khá ảm đạm và lặng lẽ. Ngôi nhà Liên thuê tổng cộng có bảy người cùng ở. Mọi người nằm chung trong một căn phòng khá lớn, không có giường mà chỉ trải ra bảy cái nệm mỏng, xếp song song thành hai hàng đối xứng nhau. Tất cả người trọ trong nhà đều là con gái và cùng học chung một trường đại học. Tuy có vài người hơn tuổi, cao nhất đã lên tới năm ba rồi nhưng vì là con gái nên dễ kết thân, mọi người đối xử với nhau như chị em trong nhà.

Dần dà, Liên cũng làm quen được với rất nhiều bạn mới. Cuộc sống của Liên trở nên dễ chịu hơn và gần như đây là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời cô bé. Thời gian trôi qua, Liên bắt đầu tìm kiếm công việc để làm thêm. Tính tình năng động nên cô bé rất được lòng mọi người chung quanh. Có một tiệm bán trà sữa mời Liên với số tiền công khá cao, nhưng cô bé nghĩ đã làm thì nên làm một việc gì đó ý nghĩa hơn. Vậy là cô bé xin phụ xử lý

đĩa nhạc cho một CD shop. Vừa có thời gian rỗi lại vừa làm quen với vi tính.

Năm học cứ thế yên ả trôi đi cho đến khi Liên nhận được một bức thư từ nhà gọi lên. Nội dung thư báo là cha Liên đã thất nghiệp. Người ta nghi ngờ ông ăn cắp nguyên vật liệu để bán kiếm lời. Tin dữ làm Liên choáng váng, cô bé không thể tin được cha mình lại làm những việc như thế. Sau ngày hôm đó, Liên có cảm giác hơi chán và mệt mỏi. Cô bạn thân ở cùng chỗ trọ tỏ ra rất thông cảm. Mỗi buổi tối cả hai thường tâm sự với nhau. Những cuộc tán gẫu thường làm vui đi nỗi nhớ nhà của hai cô gái trẻ. Hai người chuyện gì cũng có thể kể cho nhau nghe, dần dần, họ trở nên vô cùng thân thiết. Liên trở nên thoáng và khá bất cần trong việc giữ gìn tài sản cá nhân. Một lần ổ khóa tủ của Liên bất ngờ bị hư, cô bạn đó đề nghị dùng chung ổ khóa tủ với Liên. Một buổi tối nhân ngày lễ Halloween, cô bạn thân của Liên bảo muốn đi chơi ở một câu lạc bộ rất vui gần trường. Cô ta rủ Liên đi cùng vì không thích đánh lẻ, vả lại cũng muốn cho Liên thư giãn một chút. Dù không mấy hứng thú nhưng nể bạn năn nỉ, Liên đành ậm ừ đồng ý. Đến giờ hẹn, hai cô bạn dắt nhau đi đến câu lạc bộ đó.

Không khí huyền ảo và âm ã làm Liên hơi choáng và khó chịu, chỉ một lúc là cô bé đã muốn đi về. Vừa định bảo với cô bạn Liên muốn về trước, ấy vậy mà thoáng cái, cô ta đã biến đi đâu mất. Hai tiếng sau, Liên bắt đầu bực mình vì phải chờ đợi trong cái không khí quá ồn ào này. Cô bé quyết định ra về trước mà không thèm đợi bạn đi cùng nữa.

Lúc về nhà, Liên thấy căn phòng nhộn nhịp hẳn. Thắc mắc hỏi thì được một chị năm ba trả lời:

“Em xem thử mình có bị mất gì không, hình như chúng ta vừa bị trộm”

Liên hết hoảng chạy về chỗ để hành lý, lục lọi một hồi rồi cô bé mới chột lá toáng lên:

“Thôi chết rồi, tiền làm thêm và tiền để dành của em mất hết cả rồi?!”

“Sao? Có thật không?”

Liên ngồi bệt xuống òa ra nức nở, những người bạn của Liên thay phiên nhau an ủi cô bé, nhưng nỗi tiếc nuối cứ làm cho Liên khóc mãi không thôi.

Kiểm tra kỹ mới biết chẳng có ai mất mát gì cả. Ai cũng cất kỹ đồ đạc và khóa chốt cẩn thận. Chỉ có mỗi Liên dùng chung khóa với cô bạn đó mới bị lấy hết tiền bạc. Hành lý của cô ta đã được đem đi từ trước, nhân lúc dụ khi được Liên chùn chân ở câu lạc bộ thì cô ta đã tìm cách lén về nhà, trộm tiền rồi chuồn đi. Cùng lúc đó, quán CD shop cũng chuyển địa điểm đến một nơi xa hơn, Liên không theo được, thế là cô bé cũng đành nghỉ việc. Tài chính eo hẹp cộng với số học phí đại học sắp đến kỳ phải chi nộp. Liên nhất thời lâm vào thế bí, cô bé đành phải hỏi mượn các cô bạn cùng phòng. Dù hết lòng giúp đỡ nhưng cái gì cũng phải có giới hạn. Cố lắm Liên mới giải quyết được phần học phí, nhưng sinh hoạt ăn ở thì phải làm sao? Còn chưa nói cô bé phải kiếm tiền trả nợ lại cho các bạn nữa.

Cảm thông với hoàn cảnh của bạn mình. Hà, một cô bạn gái khá thân học cùng lớp thường xuyên an ủi và động viên Liên.

“Thôi đừng buồn nữa, từ từ thì cũng kiếm được tiền thôi”

“Nhưng làm thế nào chứ, mình đang rối lắm, chẳng biết làm sao cả” Liên than thở

“À, hay là thế này, mình có một ông chú là thầy trong chùa, ngày mai là ngày xuống tóc của một số tăng lữ mới. Tụi mình vào chôm số tóc đó rồi đem bán cho mấy tiệm nối tóc, cũng được kha khá đó nhen.”

“Nhưng làm sao lấy được?” Liên hỏi

“Ừm, có cách, chiều mai Liên rảnh không, đi với Hà”

Theo như lời hẹn, hai cô gái gặp nhau ở trước cổng siêu thị. Họ cùng đi dạo và ăn tối với nhau. Liên hơi bối rối và nói nhỏ với Hà khi cả hai đang ở trong một quầy bán đồ lưu niệm:

“Ê, sao Hà bảo mình đi xin tóc mà”

“Trời đất” Hà ngạc nhiên nói lớn “ai bảo ‘xin’ lúc nào đâu, chôm chứ sao mà xin được”

Nói xong cô bé nhe răng cười tinh nghịch. Liên cứ riu riu đi theo như cái đuôi của bạn mình. Cho đến khoảng bảy giờ, Hà rủ Liên về nhà và bảo:

“Tối nay ba mẹ Hà đi làm ca đêm hết rồi, mỗi mình Hà ở nhà. Tối nay Liên qua nhà Hà ngủ nha”

Liên thoạt đầu còn hơi băn khoăn nhưng do Hà cứ nói mãi nên Liên đành chậm rãi gật đầu. Hai cô bé ở chơi với nhau trong nhà đến cỡ chín giờ hơn, thấy Hà không nhắc gì về việc “chôm tóc”, Liên sốt ruột liền hỏi:

“Nè, sao Hà bảo là mình đi chôm tóc mà, có đi thật không vậy?”

Hà đang ngồi đung đưa chân trên ghế sa-lon, cô bé tỏ ra lười nhác liếc cái đồng hồ treo tường. Cô bé thở hắt ra rồi phóng mình khỏi ghế.

“rồi, đi thôi”

Hà dùng xe máy chở Liên đến gần một ngôi chùa khá cũ kỹ. Con đường lạ hoắc lạ hoơ, lại còn cực kỳ khó đi. Nếu Hà không chỉ thì chắc chẳng bao giờ Liên biết có ngôi chùa này. Nó nhỏ và nằm sâu trong một con đường làng chưa được tráng nhựa. Sân chùa im ắng không một bóng người. Hà suyt nhẹ rồi cho xe vào một góc tối.

Dân ở đây cũng ngủ sớm chẳng kém gì khu nhà mà Liên đang trọ. Mới (bb) gần chín rưỡi mà chỗ nào cũng thấy tắt đèn tối thui, chỉ có ánh đèn đường leo lét, soi còn không đủ đám lá cây ven lề nữa là.

Hai cô bé kéo nhau chạy vụt vào một ngõ tắt, Liên rùng mình khi thấy hai bên cạnh mình toàn lá là lá. Gió lạnh cứ lùa vào xào xạc làm Liên chợt cảm thấy ớn lạnh. Rốt cục thì Hà cũng dừng lại và dặn dò Liên:

“Nghe nè, tóc người ta cất trong khu nhà kho, Liên đi theo mình và đừng hỏi gì hết, nghen”

Liên ậm ừ. Hà luồn mình qua một cái cửa hẹp, sau đó nắm tay Liên kéo qua luôn. Bên trong cánh cửa trồng một loài hoa gì đó, tối quá nên Liên chẳng thể nhận dạng rõ ràng được. Chỉ biết chúng có rất nhiều gai và mọc um tùm xung quanh. Rất dễ chạm phải.

“Cẩn thận nhen” Hà thăm thì

Liên cố lắm mới vượt qua được đống hoa đầy gai bụi đó, nhưng vô tình, một sợi gai móc phải mái tóc dày của cô bé.

“ôi” Liên kêu lên đau đớn

“sao thế?” Hà dừng lại hỏi

“mình bị kẹt, nó níu tóc mình”

“để mình xem”

Hà nói rồi quay người lại. Cô bé lẹ làng vung tay, lập tức mẩu tóc tuột ra

khỏi cảnh gai ngay. Liên cảm ơn rồi nhanh chóng theo bạn chạy ra khỏi chỗ đó. Cả hai cùng nhau chạy rón rén trong bóng đêm u tối, vầng trăng tắt lịm trong những đám mây dày đặc. Chỉ có bóng điện đường leo lét chỗ sáng chỗ không. Ngôi chùa này trông vậy mà rộng khiếp, Liên nghĩ bụng, đi lâu thế rồi mà còn chưa tới được nhà kho. Hà thì không để ý gì nhiều, chỉ cắm cúi chạy theo lối vòng, khễ khàng tới mức Liên hơi nghi ngờ rằng, cô bé này có khiêu đi ăn trộm.

Cuối cùng, hai người dừng lại ở một cánh cửa gỗ, trông cũ và hơi mục. Cánh cửa bị khóa trái bằng một thanh gỗ trắng chắn qua. Hà nguyền Liên một cái rồi hai đứa cùng dùng sức, đẩy thanh gỗ sang một bên. Cánh cửa mở toang, hai đứa lên vào ngay, Hà cẩn thận khép cửa lại rồi nháy vào trong lục lọi cái gì đó. Choang, một luồng sáng vàng chóa chiếu thẳng vào mặt Liên, cô bé theo phản xạ lấy tay che lại ngay.

“Ở đâu ra vậy?” Liên hỏi

“Trong này chứ đâu, lúc trước mình đã từng làm việc này hai lần rồi”

Đúng là có kinh nghiệm có khác, không hiểu bán được bao nhiêu mà chịu khó ghê vậy.

“Nè, sao Hà bảo chú Hà là thầy trong chùa mà”

“Mình nói giỡn đó, làm gì có chú bác nào ở đây”

Câu nói của Hà làm Liên giật thót

“Thế... thế” Liên lắp bắp

“Không sao đâu” Hà quay lại nháy mắt trấn an cô bạn gái của mình “mình đã bảo từng làm hai lần rồi mà”

Đã đến nước này thì còn làm gì hơn được nữa, chẳng lẽ ùng ùng làm mặt giận rồi bỏ về. Liên thở dài tiếp tục đi theo bạn, tuy trong bụng lúc này rối như tơ vò.

Đồ đạc trong phòng được xếp khá ngăn nắp và gọn ghẽ. Bàn ra bàn, ghế ra ghế. Hà chỉ Liên đi đến một cái tủ gỗ. Tủ khá nhỏ và không có khóa. Liên đứng cầm đèn rọi sáng cho Hà để làm việc. Bàn tay Hà cứ thoăn thoắt, mò chỗ này rồi mò chỗ kia. Bỗng cô bé kêu lên khoái chí rồi chỉ vào trong một cái hốc tủ:

“A, đây rồi!”

Những tưởng Hà sẽ mò vào góc tủ đó nhưng cô bé cho tay vào một hướng khác. Có một cái ngăn ở phía trên, bị bóng tối che khuất làm Liên tưởng chỗ đó trống. Hà cầm lên một cái bịch tròn gói bằng giấy trắng.

“Nè” Hà mừng rỡ đưa cái gói ra trước mặt Liên, khoe

“Ừa, mình tưởng bạn lấy trong kia cơ mà”

“Đâu cơ?” Hà nhướn một bên chân mày, tỏ vẻ thắc mắc

Liên chỉ về phía hốc tủ, tối thui và chẳng có gì cả. Liên chưng hửng, vậy mà mới nãy đây cô bé còn thấy cái gì đen và ong óng.

“Thôi, xong, về thôi” Hà hất đầu ra phía trước ra hiệu

Liên soi đèn sáng tỏ cánh cửa, Hà thoải mái vừa đi vừa trò chuyện, nhưng khi cô bé vừa chớm tay để mở cửa thì...

Cạch

Ai đó đã khóa ngoài lại mất rồi.

“Thôi chết” Hà hoảng hốt thì thầm “ai đó nhốt chúng ta rồi”

Ai là ai đây trời? Liên bất chợt thấy đầu nặng trĩu, cô bé bắt đầu lo lắng và rửa thầm cái vụn trộm tóc ngu ngốc này. Giờ này mà bị nhốt thì làm sao? Trong lúc đang bấn loạn thì có tiếng khìn khịt vang lên. Một con chó từ đâu sủa lên ăng ăng làm Liên thót cả tim.

“Ê, cửa không khóa, là do mình đẩy mạnh nên bị kẹt thôi” Hà chợt nói làm Liên dụi xuống, nhưng còn con chó thì tính sao?

Hà đưa tay lên miệng làm dấu ‘suyt’, cô bé áp mắt vào một cái lỗ nhỏ quan sát. Một lúc sau, Hà nói nhanh:

“Không có chi, con chó nhà hàng xóm, nó đi rồi”

Liên nghĩ bụng:

“chó hàng xóm mà đi giữ nhà cho chùa, hết biết”

Hai cô bé chờ một lúc cho thật sự yên tâm rồi mới bắt đầu thò mình ra khỏi cửa. Liên thề, lần này là lần đầu cũng là lần cuối. Chẳng bao giờ cô bé đồng ý bất cứ lời đề nghị nào của bạn bè nữa.

Ngày sáng hôm sau, Hà chở Liên đến một tiệm nối tóc ở gần đường Nguyễn Thị Minh Khai. Liên không thể ngờ, người ta lại có thể mua số tóc đó với một giá hời như vậy. Liên nhận một nửa và cảm thấy cũng đủ để trả

tiền thuê nhà tháng này, còn để trang trải cho một số món khác nữa.

Vài tuần sau, nỗi ám ảnh về tiền bạc lại quay về với Liên. Chưa năm ấm chỗ được một thời gian, số tiền trong túi của cô bé lại phải nói lời biệt ly với cô chủ. Liên lại mệt mỏi và bắt đầu tìm kiếm công việc làm thêm. Một hôm, không hiểu trời xui đất khiến thế nào, Liên lại đi ngang qua con đường có tiệm nối tóc hôm nọ. Thoạt đầu cô bé cũng không để ý, nhưng đột ngột bà chủ chạy ra ngoắt Liên lại, cô bé mới thậm thụt bước lại vào trong tiệm.

Bà chủ mời Liên ngồi và bắt đầu nói chuyện với Liên về chuyện tóc tai hôm trước. Liên cứ ngỡ bà này đòi lại món tiền vì số tóc đó không hợp vệ sinh chẳng? Rủi mà như vậy thì cô bé biết đường đâu mà nói hả trời. Nhưng cũng may, bà ta chẳng đả động gì tới chuyện đó cả. Mà không hẳn là không đả động, chỉ là bà ta muốn hỏi Liên còn muốn bán tóc nữa không thôi.

“Thế cháu không có ý định bán thêm à?” Bà chủ hỏi, vẻ hy vọng

“Không ạ” Liên thành thật trả lời

“Thế thì tiếc nhỉ?” Bà chủ chắt lưỡi

“Nhưng tóc cần thế hử cô?”

“Cần chứ” Bà chủ kêu lên “thường thì có thể dùng ni-lông, nhưng nếu có tóc thiệt bán thì tốt”

Liên tạm biệt bà ta sau vài phút trò chuyện. Công nhận là cô bé có hơi tiếc thật, nhưng chẳng biết làm sao. Liên chậm rãi lái chiếc xe đạp về hướng nhà trọ, nhưng trên đường đi, cô bé bất ngờ nhìn thấy bà cụ trên chuyến xe bus hôm nào. Bà ta đứng bên vệ đường và nháy mắt với cô bé. Ồi, bà ta vừa nháy mắt ở đằng xa kia. Liên nín thở thảng xe lại. Cái nháy mắt của bà cụ làm Liên có cảm giác hơi ngộp, không biết vì sao.

Nhưng cô bé lấy lại bình tĩnh một cách nhanh chóng rồi lượn xe về phía bà cụ. Bà ta gật đầu chào Liên, bà hỏi, giọng vẫn rất ấm áp và ân cần:

“Chào cháu, cháu còn nhớ ta không?”

“Cháu nhớ ạ”

Thì ra bà cụ bị trật chân giữa đường và không có tiền đi xe. Liên tình nguyện chở bà cụ về đến tận nhà. Cô bé đèo bà đi đến hết hai con đường

lớn, Liên không biết nhà bà cụ lại xa thế. Nhưng càng đi, cô bé lại càng thót bụng. Con đường đến nhà bà cụ này, y hệt con đường mà lần trước nhỏ Hà dẫn Liên đi chôm tóc, nói cách khác, Liên đang trên đường đến ngôi chùa nọ.

Định bụng sẽ để bà cụ ở gần một chỗ nào đó rồi đạp xe về ngay, Liên quả thực không muốn nhìn lại ngôi chùa đó một chút nào nữa. Nhưng nhìn bà cụ ốm yếu, cứ ngã vào người mình, lúc nhìn Liên thì bà già lại móm mém cười, Liên không nỡ.

Ghét của nào trời trao của ấy, quả đúng ngay chốc con hẻm tạt vào ngôi chùa. Liên bạo dạn hỏi:

“Bà sống ở đâu vậy ạ?”

“Bà ở trong chùa cháu ạ”

Tim Liên giật thót lên một cái thật mạnh. Thôi rồi, đừng nói bà ở trong cái nhà kho hôm nọ luôn nha, Liên thầm khẩn trời, hy vọng không phải vậy. Bà cụ bảo Liên dựng xe ở một gốc tường gần chùa rồi dìu bà đi sâu vô trong. Trời buổi sáng làm Liên đỡ sợ hơn, nhưng ngôi chùa này có cái gì đó là lạ. Ai đời lại xây một cái chùa nhỏ xíu mà mấy cái nhà xung quanh lại bự to chẳng vậy nè. Cũng còn may, bà cụ không bắt Liên dắt lại cái nhà kho đó mà dẫn cô bé quẹo vào một đường luống của sân sau chùa. Trong đó hơi hơi giống như một cái hầm nhỏ vậy. Trần nhà mục nát và thoáng khói. Giường và bếp đặt gần cạnh nhau, cứ như thể bà cụ vừa ăn vừa ngủ ở đây luôn vậy.

Liên dìu bà lên giường nằm nghỉ rồi vội xin phép ra về ngay, nhưng bà nắm tay Liên bảo nán lại một chút. Không dám làm phiền lòng bà cụ, Liên đành ngồi một góc ở cuối giường tán gẫu với bà già. Cũng chẳng có chuyện gì nhiều để mà nói, ngoài mấy chuyện hỏi thăm lật vặt, Liên chỉ biết đáp hờ cho xong. Cô bé chỉ mong bà cụ than buồn ngủ để mà Liên có cơ ra về. Nhưng mà bà già càng lúc càng tỉnh ra như sáo, khuôn mặt hom hem dường như phồng ra lúc vui vẻ, chắc đã lâu rồi bà không nói chuyện nhiều với ai. Liên nghĩ bà ấy sống một mình vì chung quanh chỉ xếp một cái giường duy nhất, giường lại nhỏ nên chắc chẳng có ai xin nằm ké. Bà cụ quả là sống một thân một mình thật. Liên chợt nhớ đến bà ngoại của mình

rồi tự chắc lưỡi “tội nghiệp”.

“a, hôm nọ, cháu và bạn cháu đến đây lấy tóc phải không?”

Liên giật mình, miệng cô bé há ra. Câu hỏi này của bà cụ như một cú nhéo mạnh. Trời đất, làm sao mà bà ấy biết vậy cả?

“Đừng sợ” Bà cụ cười hì hì “lấy thì lấy, có gì mà ngại hở cháu”

Liên cười trừ, khuôn mặt vẫn còn hơi đỏ nhưng hơi thở cũng nhịp đều hơn. Hình như bà ấy không có ý bắt chẹt Liên, nhưng mà sao Liên cứ cảm thấy chột dạ hoài. Có cái gì kỳ lạ đang xảy ra.

“Thế cháu bán được bao nhiêu?”

“Cũng ít thôi ạ” Liên đáp lí nhí

“Ừm, từng đó thì thấm là bao, có muốn nữa không bà cho thêm”

Mắt Liên mở lớn, chợt quên mất cái sự lo lắng này giờ của cô bé:

“Thật hả bà”

“Ừ” Bà cụ gật đầu cười hiền

“Nhưng mà...” Liên nói một cách khó khăn, nhìn cô bé có vẻ trăn trở lắm, cứ làm như đang chuẩn bị nhận của nả gì ghê gớm lắm vậy.

“Có gì đâu, bà biết cháu là một cô gái ngoan, để bà cho cháu cái này”

Bà cụ chồm lên, kéo chiếc chiếu trên đầu giường ra, để lộ một cái kéo ngọn hoắc. Thân cây kéo làm bằng gỗ mộc, đẽo gọt một cách rất tỉ mỉ và trau chuốt. Hai lưỡi kéo không đều nhau nhưng có vẻ rất bén. Bà cụ cầm cái kéo lên, mò vào trong túi lấy ra một mảnh vải khô rồi quấn mũi kéo lại, cột cứng ngắt. Bà đưa cái kéo cho Liên, cô bé nhận mà mắt cứ mở lớn hết sức kinh ngạc.

“Ồ, bà cho cháu cái kéo ạ?”

“Ừ” Bà cụ lại đáp

“Nhưng...để làm gì ạ?”

“Để từ từ bà nói cho mà nghe” Bà cụ ôn tồn đáp “hồi xưa ấy, mẹ của bà lúc chiến tranh có nhặt được của người ta một nén vàng. Bà ấy dùng toàn bộ số vàng đó mua nhà, mua cửa, sắm sửa đủ thứ. Rồi vào một ngày mừng ba tết, có một cô đồng tìm đến, hỏi xem mẹ bà có cần mua gương không. Mẹ bà từ chối nhưng vẫn mời cô đồng uống nước và ăn bánh. Cô đồng không nói gì, ăn hết phần bánh của mình và xin một cái hộp diêm đem về. Kể từ hôm đó

mẹ bà làm ăn ngày càng khó khăn và nợ nần chồng chất. Bao nhiêu của nhà đem gán hết để trả nợ. Rốt cục chỉ còn mỗi một cái kéo. Mẹ bà buồn phiền quá nên bỏ quê đi mất biệt, gởi bà cho một cô hàng xóm nuôi hộ. Nói là nuôi hộ nhưng thực ra là để bà đi ở đợ cho người ta. Mẹ bà chỉ đưa cho bà cái kéo đó để giữ làm tin. Sau này, cô đồng lại tìm đến bà và hỏi thăm. Cô đồng bảo là lỗi của cô nên nhà bà mới tán nghiệp, nên cô muốn giúp đỡ. Cô hỏi bà còn cái gì quý thì đưa cho cô mượn, bà liền đưa ra cái kéo. Cô đồng xem cái kéo rồi dùng tóc lau nhẹ hai cái lưỡi. Lúc đó bà còn không hiểu nhưng mà về sau, bà lấy cái kéo đó cắt đồ, cắt thứ gì là nói dài ra lại thứ ấy. Ngoài mấy đồ cứng, tiền và thức ăn, thứ gì mềm như sợi chỉ, cắt ra là dài lại ngay.”

“thật thế hả bà”

“nhưng mà người có duyên thì mới cắt được, cháu à”

“vậy sao bà tặng cho cháu”

“Bà không xài được cái kéo này nữa, bà già rồi cháu ạ, từ khi gặp cháu, bà đã muốn tặng cháu cái kéo, chắc là cái duyên đấy cháu ạ”

“nghe bà dặn này” Bà cụ đột nhiên nghiêm giọng “cái kéo này, cháu cắt tóc của ai thì phải nhặt cho bằng hết số tóc đó, không được chừa lại một sợi nào, nếu mà chừa lại là không xong đâu. Và nhất định, cắt ai thì cắt, cấm tiệt không được tự cắt tóc của mình.”

Nói xong rồi bà cụ lại tỏ vẻ mệt và muốn Liên đi về. Cô bé chừng hửng khi thấy mình bị đuổi về bất ngờ như thế, cô bé đành chào bà lão rồi ra dắt xe đạp về nhà trọ. Trên đường đi, Liên cứ thắc mắc mãi, nhưng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra. Thời đại nào rồi mà còn mấy cái chuyện quái quỷ như thế. Liên nghĩ rồi phì cười trước lời nói của bà cụ, thế mà suýt nữa cô bé lại tin cơ đấy. Nhưng mà cô bé vẫn cất cái kéo trong túi không dám vứt, nhờ mà sau này gặp lại, bà cụ lại đòi thì biết làm thế nào.

Hôm sau đi học, Liên kể chuyện này với Hà nghe, nghe xong cô bạn tỏ ra rất kinh ngạc:

“Ừa, sao lạ vậy”

“Cái gì mà lạ ?”

“Mình đâu biết trong chùa có cái đường luồng như thế”

“Trời đất” Liên bĩu môi “cứ làm như Hà sống trong đó không bằng, hôm nọ bảo chú Hà là thầy trong chùa mà có thấy đâu”

Hà cười giả lảng, nhưng vẫn một mực khẳng định không có một cái đường luồng nào cả. Để chứng minh, Hà quyết lôi Liên tới lại chỗ đó cho bằng được. Liên chịu bạn, một phần có ý muốn trả lại cây kéo cho bà cụ. Nhưng khi đến nơi, tìm Liên nhưng muốn văng ra khỏi lồng ngực. Quả đúng như Hà nói, chẳng có cái đường luồng, cũng chẳng có cái nhà nào như căn hầm trong chùa cả. Hỏi sư tăng trong chùa, họ đều lắc đầu không biết có bà cụ nào sống quanh đây. Liên chợt cảm thấy lạnh buốt sống lưng, chẳng lẽ nó nằm mơ?

Nhiều tuần sau đó, Liên cố quên đi chuyện vợ vẫn này, bắt đầu sinh hoạt này như bình thường, Hà cũng chẳng đả động gì đến mấy cái vụ tóc tai nữa. Nhưng sống thì vẫn sống nhưng đời sinh viên làm sao sống không cần tiền. Liên lại xa nhà, lạ nước lạ cái, đụng cái gì cũng tiền, tiền. Hết tiền là sống không nổi, thời hạn trả tiền nhà tiếp theo đã đến mà Liên chẳng thể tìm ra công việc gì có lương đủ cao một chút. Chỗ nào cũng bắt chẹt, thời gian làm thì còn đòi hỏi chiếm nhiều hơn thời gian học, làm sao mà nhận?

Tối hôm đó cả mấy người kia ngủ hết. Chỉ còn mỗi mình Liên trần qua trở lại cũng chẳng tài nào nhắm mắt lại nổi. Vô tình, cô bé lại moi chiếc kéo kia ra. Thỉnh thoảng những lúc túng thiếu như vậy, cô bé lại nghĩ phải chi nó cắt tóc, tóc lại dài ra lại thì cũng hay. Xoẹt ra xoẹt vào, Liên vui tay rồi nổi máu bạo. Cô bé lén trườn ra khỏi nệm, nhẹ nhàng xé tấm vải buộc mũi kéo đi rồi chui qua tấm màn của người bạn nằm sát bên cạnh. Liên liếm môi rồi chờ cho tới kia cô gái kia trở người, để lộ mảng tóc bóng nhờn được dập lảng trơn. Liên nhìn quanh để chắc chắn thêm một lần nữa rồi liềm mạng xén đi một ít ở đuôi tóc. Trước cặp mắt kính ngạc của Liên lẫn ánh trắng thỏ thẻ chiếu vào. Số tóc bị cắt đi bỗng đâm dài ra như cũ. Hệt như một cuộn phim quay chậm, mấy mẩu tóc con con trườn ra như mấy con rắn nhỏ xíu, đâm dài ra tới khi bằng mức bị cắt lúc này mới thôi.

Liên hít mạnh một hơi rồi không hiểu sao, cô bé sợ hãi nắm chặt mũi kéo rồi quay về giường mình. Liên cắt ngay cái kéo đi vào trong ba lô hành lý

rồi trùm mền cổ ngủ. Cô bé vừa mừng lại vừa sợ. Nhưng mừng chỉ một mà lo tới mười. Nỗi lo vô hình cứ bám lì lấy não Liên. Cô bé định bụng sẽ kể cho Hà nghe, nhưng lại không dám.

Vài hôm sau, cô chủ nhà bắt đầu đến thu đợt tiền nhà cuối tháng. Mọi người ai cũng trả trừ Liên và một chị năm ba. Cô chủ nhà tỏ vẻ khó chịu và hện sáng mắt sẽ lên lấy. Liên buồn rầu nghĩ xem có nên viết thư gửi về cho cha mẹ dưới quê không. Nhưng mà cô bé hiểu tình cảnh lúc này dưới quê còn khó khăn biết bao nhiêu, Liên không muốn làm thế một chút nào. Túng quá làm liều, Liên chợt nhớ đến cái kéo, cô bé quyết định tối nay sẽ hành động.

Trăng đêm nay có vẻ sáng hơn mọi lần, đúng như thường lệ, cứ chín rưỡi là người dân bắt đầu tắt điện đi ngủ. Mấy cô gái cùng trọ trong căn nhà quậ gì thì quậ, đến mười một giờ là mạnh ai lăn quay ra ngủ phần người ấy. Liên cố căng mắt ra, cô bé cũng bỏ mùng và đi ngủ hệt như những người khác, nhưng trong tay cô bé nắm chặt cái kéo cán gỗ và chờ đến nửa đêm tối mịt. Bóng đêm heo hắt làm Liên cảm thấy rờn rợn, nhưng hình như thủ phạm bao giờ cũng can đảm hơn là nạn nhân. Liên kéo mùng rồi thậm thụt bước qua phần nệm của cô bạn kế bên. Liên thủ sẵn một tờ giấy A4, cô bé lại chờ cho đến khi người bạn trở người nằm một bên mới dễ hành động. Mái tóc dài óng mượt lại đập vào mắt Liên, làm việc này có hơi điên thật, nhưng trước mắt Liên giờ đây chẳng phải là tóc nữa, mà cô bé ép mình nghĩ đây là một cuộn tiền. Thế là...

Xoẹt...

... Xoẹt...

Xoẹt...

Mũi kéo bén ngọt tung ra khép vào đều đặn và ngọt xót. Liên cố cắt thật chậm để không gây ra tiếng động, rồi y như lần trước, chỗ tóc bị cắt đi dần dần đâm dài ra, nhưng không nhanh như hôm nọ, nó mọc một cách từ từ và chậm rãi. Liên nhanh chóng gói mớ tóc cắt được vào tờ giấy A4 rồi nhanh nhẩu nhét nó vào ba lô, nhưng lúc này Liên hơi bồn chồn nên nhổ đập vào một cái bao kê lên tiếng 'soạt'. Cô bạn kia trở mình, Liên lẹ làng trườn vào trong nệm và quấn chặt mền lại, chỉ chừa một lối hở để quan sát. Cô

bạn đó vươn mình lên rồi theo thói quen, cô ta làm động tác vuốt tóc, nhưng hồi ôi, hình như cô ta cảm thấy được. Mắt của cô bạn mở rộng, cô ta hoảng hồn chụp lấy mái đầu của mình rồi hét toáng lên, Liên điếng người vùng mền choàng dậy, cả bốn người kia cũng bật đèn lên luôn. Mọi người hốt ha hốt hải hỏi cô bạn có chuyện gì, cô ta mếu máo rặn ra từng chữ:

“Coi này, tóc, tóc của tôi... ỦA??”

Mái tóc của cô ta đã kịp dài ra lại ngay kia ánh đèn được bật lên. Mọi người thi nhau mắng cô ta ngủ mơ rồi lại lui cui tắt đèn ngủ lại. Liên thở một hơi dài, cô bé mệt mỏi chui vào mùng, sự sợ hãi làm con người ta muốn lụi cả đi...

Thế là ngay hôm sau, chờ cho các bạn đi hết, cô bé moi xấp giấy A4 có chứa mớ tóc cắt được hôm qua ra đem bán. Đến hạn nộp tiền nhà, chỉ có mỗi Liên có tiền để đưa cho bà chủ, còn chị năm ba kia vẫn chẳng có xu nào.

Người ta bảo ăn trộm quen tay, ngủ ngày quen mắt. Bén mùi tiền, Liên bắt đầu thấy mọi chuyện dễ dàng và ổn thỏa. Thời gian làm mòn đi tất cả, kể cả sự hồi hộp và hoảng sợ. Liên ngày càng dạn dĩ hơn. Bao nhiêu khoản tiền phải nộp càng thôi thúc cô bé thực hành phi vụ tiếp theo. Lần này phải làm một mẻ thật lớn rồi thôi. Tối hôm đó, Liên dùng cây kéo cán gỗ bắt đầu cắt trộm tóc của hầu hết tất cả mọi người. Tiếng xoẹt xoẹt lạnh lẽo cứ lạng lẽ vang lên. Hết đợt tóc này lại đến đợt tóc kia rơi xuống, bao nhiêu đợt tóc đổi lấy bấy nhiêu đấu gạo, đấu tiền. Liên vui mừng vì không những bản thân có thêm thời gian dư dả để học hành mà còn có cả mớ tiền cứ xúng xoèng trong túi. Cô bé thi thoảng còn gửi tiền về cho cha mẹ với lý do làm thêm được rất nhiều tiền. Lại còn gởi hẳn cho mẹ một bộ tóc giả dày và đen óng nữa chứ. Máy người bạn cùng chỗ trọ cứ khen Liên biết làm việc, kiếm được nhiều tiền. Họ chẳng bao giờ cảm thấy tóc trên đầu mình ít hơn vì chiếc kéo chẳng bao giờ tỏ ra hư hại.

Cuộc sống cứ thế mà tiếp diễn, cho đến một hôm...

Hôm nay bắt đầu ngày lễ Noel, mọi người trong căn nhà trọ không đi chơi

đâu mà mua thức ăn về cùng nấu và ăn chung. Căn nhà hôm đó tỏ ra rất nhộn nhịp và vui vẻ, đột nhiên, một chị năm hai cần cắt một củ hành to nhưng tìm không ra một cây dao nào. Liên nghĩ cây kéo của mình cắt thức ăn thì không làm chúng dài ra được, nên hào phóng rút kéo ra cho bạn mình mượn. Một chút sau, có tiếng xoèn xoẹt cất lên, Liên giật nảy mình. Có tiếng cười ồ ré lên, thì ra cô bạn đó vừa chọc Liên, cắt đi một ít tóc ở sau ót cô bé. Liên hét lên hoảng sợ làm những người kia nín bật tiếng cười, họ không hiểu tại sao Liên lại sợ hãi đến vậy. Về phần Liên, cô bé ngại mái tóc sẽ dài ra trước mắt của mọi người nên viện cớ đau bụng chạy ngay ra ngoài, cô bé giựt phăng cây kéo từ tay chị năm hai kia. Những người còn lại tỏ ra hơi hoang mang và chưng hửng.

Liên núp ra phía sau nhà và vội vã kiểm tra mớ tóc của mình. Trời đất, ánh đèn đường chiếu vào càng làm rõ mái tóc của cô bé, nó không dài ra mà thay vào đó, có một nén vàng nhỏ óng ánh dính trên vai áo của Liên. Cả đời Liên chưa bao giờ thấy vàng, chỉ cắt có một xiu xiu tóc và Liên có luôn cả gần một nén vàng.

Kể từ sau hôm đó, Liên trở thành một cô sinh viên giàu có, cô bé bỏ tiền mua hẳn một chiếc laptop và sắm sửa đủ các bộ quần áo hàng hiệu cho mình. Thịnh thoảng còn tỏ ra hào nhoáng cho một số những người bạn thân trên lớp vay nữa. Ăn thì toàn là đồ hảo hạng. Hà và Liên lúc nào cũng cặp kè đi chung với nhau, cô bé kia từ khi thấy Liên giàu lên đột xuất liền kiếm cớ, lúc nào cũng gài Liên khai ra cách kiếm tiền. Một lần vui miệng, Liên kể lại cho Hà nghe về bà cụ hôm nào, Hà gật gù rồi xin Liên cho xem cái kéo.

Kể từ lần đó, Hà tỏ ra cực kỳ thân mật với Liên, liên tục giúp đỡ Liên trong học tập và ân cần lo lắng cho cô bé. Liên không để ý nhiều vì nghĩ Hà là một người bạn tốt, vì thế cô không ngại chia sẻ những lời dặn và bí mật về cây kéo với bạn mình. Một hôm, Hà bảo bố mẹ cô lại đi công tác xa mà Hà thì không muốn ngủ một mình, vì thế cô ta muốn Liên lại nhà ngủ đỡ một bữa.

Chiều bạn, Liên xách theo một bộ đồ và đồ dùng cá nhân sang nhà bạn ngủ. Cô bé không quên mang theo cái kéo quý. Hà mang ra hai ly nước cam mời

Liên uống, không một chút nghi ngờ, Liên đưa ly nước của mình lên miệng tu vài hớp. Sau đó, Hà bảo hơi mệt và muốn lên giường ngủ ngay. Cả hai tắt đèn nằm bên cạnh nhau, Liên ngủ nhanh hơn và không biết lý do gì, cô bé nằm ngủ say như chết, chẳng nhớ gì cả. Hà nhân lúc Liên thiếp đi liền lục túi, moi ra cây kéo cán gỗ. Cô ta cũng vào phòng riêng của mình, lấy ra một cái kéo y hệt, tuy màu gỗ hơi khác một chút. Hà tháo cây kéo giả nhét vào trong túi xách của Liên rồi yên tâm leo lên giường nằm ngủ cùng bạn.

Sáng hôm sau, khi đánh răng, Liên cảm thấy hơi choáng và khó chịu. Cô bé kiểm tra đồ đạc trước khi về và không nghi ngờ gì cả. Hà lúc đầu có hơi lo nhưng khi thấy Liên không phát hiện điều gì, cô ta cũng bớt sợ đi.

Những ngày sau đó Hà không còn tỏ ra thân thiết và cặp kè với Liên nữa, cô ta lập cho mình nguyên một hội bạn, giàu có và kهنh kiệu. Liên không để ý vì cho rằng bạn mình đã thay đổi. Thực chất Hà không hề gây sự với Liên và cả hai thỉnh thoảng cũng đi chơi và trò chuyện với nhau. Vì thế, chẳng bao giờ Liên thấy xích mích với Hà cả. Chỉ đến một thời gian sau, Liên bắt đầu cần sử dụng lại cây kéo của mình, cô bé mới vỡ lẽ ra tất cả. Tối hôm đó, Liên dùng kéo cắt một mảng tóc của cô bạn năm hai như thường lệ, và không thể ngờ rằng, số tóc đó không mọc ra lại.

Hoảng vía, Liên vội vã giấu đi số tóc cắt được vào bao giấy rồi trốn đi ngủ. Cả buổi đêm, Liên suy nghĩ và nhận ra sự giàu sang đặc biệt của Hà, cô bé thầm so sánh giữa Hà và bản thân, một lúc sau đã nhận ra sự giống nhau của cả hai. Quả nhiên, Liên chồm dậy và soi đèn nhìn kỹ cây kéo, mũi của hai lưỡi kéo dài hơn và đều hơn cái kéo thật của Liên, và lại cây kéo này có cái cán xạm màu chứ không trắng như cái kéo thật. Liên điên tiết, vừa sợ hãi lo cho mái tóc của người bạn nằm bên cạnh, vừa tức con nhỏ Hà ranh mãnh, láu cá.

Ngày sáng hôm sau, Liên đã nghe thấy tiếng hét vang trời của cô bạn nằm bên cạnh. Mọi người ồ à liên tục, chỉ riêng cô bạn đó nằm khóc bù lu bù loa. Mái tóc bị sỡn đi trông cực kỳ gợn ghiếc, chẳng ra hình thù nào cả. Liên nuốt nước bọt và lên đi đến trường. Liên lôi Hà vào một góc lớp và bắt đầu tra hỏi:

“Nè, nói thiệt đi, Hà lấy cây kéo của Liên phải không?”

“Kéo gì nhỉ, Liên nói gì thế?” Hà tỏ ra khinh khỉnh và xem thường vẻ mặt của Liên

“Đừng có giỡn, biết điều thì trả đây, đừng để tôi làm to chuyện”

“Làm to chuyện gì?” Hà nổi xung “bị điên hả, mới sáng mà cà giựt, ngon nhào vô coi thử”

Liên tức tối bỏ đi, để lại Hà khoái trá đứng ở góc lớp nheo mắt nhìn Liên chằm chọc. Kể từ sau lần đó, Liên và Hà cắt đứt hoàn toàn tình bạn, cả hai coi nhau như kẻ thù. Những người bạn của Liên cũng dần cảm thấy ghét tính cách của Hà. Càng ngày, cô ta càng làm ra vẻ khó ưa và kهنh kiêu. Cô ta sắm sửa và trang điểm lòe loẹt, làm ra vẻ một dân chơi thứ thiệt, coi thường tất cả những người bên cạnh. Đến một ngày, Liên ngồi trò chuyện phím với Loan, Huệ, hai người bạn khác của Liên:

“Nè, mấy bạn có nghe tin gì chưa” Loan hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng

“Tin gì?”

“Nghe nói giờ đây hả, khu phố mình nổi tiếng về việc con gái đi nối tóc đó”

“VẬY HẢ?” Liên chột dạ

“Ừm” Loan gật gù “ai cũng đổ về đây đi nối tóc, không hiểu tóc ở đâu mà người ta nối nhiều vậy ha”

“Đừng có nói mấy chuyện này, xui xẻo lắm” Huệ gật đi

“Sao vậy ?” Liên giật mình hỏi

“Nghe nói ấy hả, hồi xưa cũng có một vụ như thế. Người ta bảo rằng, có một mù phù thủy đi ăn cắp tóc để bán, bà ta có một cây kéo có cái cán bằng gỗ, hễ cắt tóc của ai là người đó dài lại ngay”

“VẬY HẢ, HAY QUÁ VẬY” Loan nói một cách thích thú

“Không hay đâu” Huệ lắc đầu “nửa năm đầu, tóc của những người bị cắt sẽ dài ra lại, nhưng càng về cuối năm sau, đúng ngày mừng ba tết, người nào mà cầm cái kéo đó đi cắt tóc, sẽ phải cắt đi linh hồn của mình trao cho mù phù thủy đó”

“Thật không” Liên xui người đi

“Thật, nhưng mà vậy, ai là chủ nhân của cây kéo mới bị”

“Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là cứ trước ngày mừng ba, chỉ cần tặng cây kéo cho ai đó, họ chấp nhận trở thành chủ nhân của cây kéo và đi cắt tóc người khác, chủ nhân trước sẽ chẳng bị gì cả”

“Thế à” Liên hồi hộp, nếu vậy thì chỉ cần nói với Hà, mình đồng ý tặng cô ta cây kéo là xong

“Thôi, hơi đâu mà nghe đồn nhảm” Loan cười cợt làm Huệ hơi tự ái

“Ừm” Liên giả vờ đồng tình “làm gì có mù phù thủy như thế, chỉ là đồn thôi”

“Không đâu” Huệ bực bội lắc đầu “chính vì mù ta có thật mới tai hại”

“Sao Huệ biết?” Liên hạ giọng hỏi

“Mấy bạn có biết tại sao tóc của người bị cắt đi lại tự mọc ra lại được không?”

“Tại sao?”

“Vì mới tóc đó, mù phù thủy hàng ngày mò quanh các khu nghĩa địa, xén đi mái tóc của những người đã khuất mà thế vào đấy”

“Trời đất, sao kinh vậy?” Loan tròn mắt

“Ừm, nghe nói mù phù thủy còn rất sợ chủ nhân nào đó lấy kéo tự cắt mái tóc của mình, vì khi đó, mái tóc của chính mù ta sẽ bị cắt đi và thế vào”

“Vậy à”

“Ừm, mà biết sao không, tóc của mù ta làm bằng vàng ròng đấy”

Hèn gì tối hôm đó, Liên chỉ bị hớt đi một chút tóc ở sau gáy mà nhặt được cả nén vàng. Thì ra đó là tóc của mù già.

Liên tìm cách gặp cho được Hà nhưng không sao tiếp xúc với cô ta được. Dạo từ khi có tiền, Hà liên tục bỏ học đi chơi. Kể cả gia đình cũng hiếm khi thấy được cô ta. Ngày mừng hai tết, Liên tất tả đón xe buýt lên thành phố sớm để gặp được Hà. Hy vọng ngày tết, cô ta sẽ có mặt ở nhà. Nhưng Liên đã lầm, tết nhất Hà còn đi chơi ghê hơn ngày thường nữa. Hỏi ai cũng không biết tông tích Hà ở chốn nào. Liên đâm lo, suốt ngày cô bé cứ tìm cách liên lạc được với Hà. Tối hôm đó, gió không ngừng thổi. Mùa tết năm nay cực kỳ lạnh, còn lạnh hơn hẳn mùa đông nữa. Liên mệt nhọc khi phải cuốc xe đạp đi khắp nơi tìm kiếm Hà. Liên gọi cho mấy người bạn thân nhất của Hà, người thì bảo cô ta ở câu lạc bộ này, người thì bảo cô ta chơi ở

vũ trường kia. Chẳng biết đâu mà lần. Đến cuối cùng, Liên đành phó mặc cho số phận, dù sao khi Hà ăn cắp cái kéo của Liên, cô bé cũng chẳng còn là chủ nhân của nó nữa.

Đột ngột, giữa trưa mùng ba, nhân lúc Liên đang ngồi ăn cơm một mình. Hà tìm đến và mừng rỡ như bắt được vàng.

Thì ra từ mấy hôm nay, Hà liên tục gặp những điều lạ lùng. Cái kéo không còn tỏ ra có tác dụng, Hà cắt trộm tóc của bạn và cả mẹ mình đem bán, nhưng số tóc đó không mọc lại như cũ, mà mỗi kéo càng lúc càng bén hơn, mấy lần Hà còn dám thề chúng đang muốn quay lại cắt vào da thịt mình. Hà khóc lóc và năn nỉ xin lỗi Liên, Liên đột ngột cảm thấy thương cho bạn mình. Chung quy cũng chỉ do lòng tham của một đứa con gái. Liên bảo chỉ cần tặng cái kéo cho ai đó, thế là xong, nhưng giờ thì biết tặng cho ai đây? Ai xứng đáng nhận thay hình phạt cho lòng tham lam của hai đứa con gái? Đêm tối âm u không có chút ánh sáng, Liên và Hà trùm mền kín mít ngồi lại trong căn nhà trọ. Cả hai ôm lấy nhau run rẩy. Cánh cửa cồm cộp run lên vì gió đập. Liên không dám tắt đèn mà để nguyên cho sáng hết nhà cửa. Bỗng, một tiếng xẹt nhỏ vang lên, ánh sáng như xé ngọt, cắt ra làm đôi.

“Cúp điện rồi” Hà thì thào

“Đừng sợ” Liên trấn an nhưng chính giọng nói của cô bé cũng bị át đi bởi nỗi sợ

“Tóc, tóc, tóc, ai mua tóc đây?” Giọng nói khe khẽ và ngọt như đường vang lên, giọng điệu nghe có vẻ châm chọc

“Chào cháu”

Giọng nói làm Liên và Hà dựng đứng người lên, tụi nó quay phắt ra sau và thấy một bà cụ ngồi sát bên cái nệm gần đó. Bà ta nhe hàm răng nhọn hoắt ra, không còn vẻ ân cần và dễ thương nữa, Bà ta có vẻ điên khùng và vô cùng đáng sợ.

“Con bé kia” Bà ta chỉ vào Hà “mày phải đi theo tao”

Không nói được một lời, Liên cảm thấy cơ thể bạn mình mất vụt đi. Trong phút chốc, đèn điện đã được bật sáng lại, nhưng trong căn phòng chỉ có mỗi mình Liên, không thấy Hà và mẹ phù thủy đâu cả.

Liên thương và thấy hãi thay cho bạn mình. Cô bé quyết định đi cứu bạn.

Nhưng trong lúc này, làm sao biết được bà ta ở đâu? Chỉ còn một khả năng...

Liên phóng chiếc xe đạp của mình thẳng tiến đến ngôi chùa cũ lúc trước. Trước khi đi, cô bé không quên bỏ cái kéo thật vào sâu trong túi của mình. Cô bé giật mạnh người xé gió đạp đi. Nửa đêm, nửa hôm, Liên phải cố lắm mới vừa cầm cái đèn pin vừa lái xe vững. Gió đêm cứ tát cơ thể của Liên, không thể lái vững chiếc xe được.

Cố lắm Liên mới dắt xe được vào con hẻm, tới trước cổng chùa. Nhưng ai đó đã khóa kín chiếc cổng rồi, Liên nhớ sức lại cái cổng phụ mà lần đầu tiên Liên tới để chôm chia. Cánh cửa đó quả vẫn không khóa. Liên thò mình vào, những cái gai xấu xí cứ móc vào tóc và cơ thể Liên đau điếng.

Cô bé chạy vòng qua, vẫn không có con đường luồng nào cả, mà chỉ có căn nhà kho mở cửa đen thui. Liên nổi máu liều chạy vào bên trong, quả nhiên, Hà đang khóc lóc và co lại ở một góc tường.

Liên chạy tới đỡ bạn, vừa thấy Liên, Hà òa ra nghẹn ngào. Một bàn tay nhăn nheo lạnh giá đặt trên vai của Liên, cất lời ngọt ngào nguy hiểm:

“Chào cháu”

Liên mạnh người quật tay vào cơ thể mù phù thủy

“Câm đi, tao không để mày chào một lần nào nữa đâu”

Mù phù thủy cắn mạnh vào cánh tay quật ra của Liên, mù làm động tác nhanh nhẩu tát cật lực vào má Liên làm cô bé cảm thấy xây xẩm mặt mày. Hà thấy bạn bị đánh vội nhào đến xô mù phù thủy ra nhưng hụt, cô bé đổ nhào lên người Liên.

Mù phù thủy nhân lúc đó đọc lẩm nhẩm một cái gì đó, đột ngột cái kéo trong túi Liên rung lên và cắt mảnh vải, văng mạnh vào tay mù phù thủy. Gió giật mạnh cánh cửa, chấn ánh sáng hắt vào tạo thành ánh chớp nhóa, khuôn mặt mù phù thủy hiện ra vô cùng xấu xí và hoang dại. Mù vung tay lên và chuẩn bị đâm cái kéo vào người của Hà. Liên chợt nghĩ ra một điều gì đó, hô to:

“Cái kéo đó vẫn là của tôi”

“Cái gì?” Mù quát lên

“Hắn là mù không biết, tôi biết mù vẫn theo dõi tôi, mù luôn theo dõi tôi”

“Mày nói cái gì?” Mụ phù thủy điên khùng hét vào mặt Liên

“Tôi biết, mụ luôn hóa trang và theo dõi tôi, tôi nhớ ra rồi, mụ chính là bà chủ quán tiệm tóc, rồi mụ hóa thành cô bạn ăn cắp tiền của tôi, mụ làm mọi thứ để tôi sử dụng cây kéo của mụ”

“Con ranh, và thói tham lam ngu ngốc đã khiến mày làm thế”

“Và mụ bất ngờ khi Hà ăn cắp cái kéo của tôi” Liên nói tiếp “và mụ chuyển mục tiêu sang Hà, nhưng mụ không biết...”

Giọng của Liên càng lúc càng lớn

“Tôi chưa đồng ý, tôi chưa đồng ý cho Hà cây kéo đó và nó vẫn là của tôi, bây giờ, tôi xin tặng lại cho bà cây kéo này”

“Mày nói cái gì ?” Mụ hét to và bắt đầu hoảng

“Mụ đã đồng ý rồi đó, mụ đã nhận cây kéo”

Mụ phù thủy nhìn vào bàn tay mình, thì ra Liên đã tính toán từ trước. Cô bé biết thế nào mụ cũng giật lại cái kéo và cô bé đã nghĩ đi nghĩ lại trong đầu, cái kéo đó, sẽ tặng lại cho chính bản thân mụ phù thủy.

Mụ hét lên bằng tất cả âm thanh và sức lực của mình. Kinh hoàng trước mái tóc mình bị rụng đi liên tục, mụ phù thủy bắt đầu tàn tạ và biến mất trong không khí. Cây kéo rớt xuống dưới đất đánh leng keng, linh hồn của mụ phù thủy và biết bao cô gái khác đã bị chính cái kéo này hút đi.

Liên đỡ Hà lên, cả hai cô bé đồng ý với nhau và bắt đầu đem cái cái kéo đi hủy. Liên chôn cây kéo trong một vực đất rất sâu gần bãi tha ma, hy vọng sẽ chẳng bao giờ có ai tìm ra cây kéo đó nữa...

Hết.

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan.net - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2009